

**СИБИИ МАЙНАЛОВСКИ
SYMPHONIAE MORTUORUM**

chitanka.info

SYMPHONIAE MORTUORUM^[0]

Когато светещите цифри на часовника се смениха с леко припукване на 02:30, Емилио рязко отвори очи и се изправи в леглото. Тялото му бе покрито със ситни капчици пот, които за секунди се изпариха и изпълниха стаята с остра миризма на страх и напрежение. Чувството не му бе непознато — за два месеца бе успял да свикне с него дотолкова, че бе съумял да убеди себе си как това е нещо напълно естествено като например прозявка или кихавица.

А освен това усещането беше... м-м-м, дори приятно на моменти. В секундата, в която отвореше очи, му се струваше, че тялото му е като къща, пълна със застоял въздух, прах и мръсотия... и в един момент някой все едно дърпаше щори и завеси рязко нагоре, издухваше молекулите на блатната миризма навън и пълнеше стаите с чудесния, успокояващ, нежен аромат на мрак.

Емилио мразеше светлината. Ненавиждаше начина, по който слънчевите лъчи рано сутрин брутално изнасилват крехките му клепачи, принуждавайки ги да се разтворят пряко волята им; възмущаваше се от грубостта, с която разкъсваха полупрозрачните пердета и нахлуваха в личното му пространство; роптаеше срещу наглостта, с която го преследваха цял ден, където и да отидеше, отнемайки му и малкото останала самота, на която можеше да се наслади с Хелена.

Като стана дума за това... Емилио рязко отхвърли завивката, стана и се насочи към леглото на сестра си. По пътя се блъсна в една-две играчки, разпиляни по пода, но знаеше, че след няколко минути очите му ще свикнат с благодатната тъмнина и ще започне да вижда не по-лошо от котка. Всъщност от известно време насам бе забелязал, че през нощта вижда доста по-добре, отколкото през деня. Още една причина да ненавижда деня и да обожава нощта. И тъмнината.

Когато ръцете му се опряха в рамката на леглото, вече различаваше значителна част от мъглявите силуети, изпълнили стаята като призрочни сенки, стоящи и чакащи някой да нарисува заветната пентаграма, да ги освободи от заточението и да улесни преминаването им от единия свят в другия. Сред тяхната безформеност и неопределеност видът на сестра му, излегнала се в средата на парцаливия дюшек и обвила покритата с лекета възглавница с ореола на златистата си коса, бе някак си не на място; сякаш някой случайно бе изтървал златен пръстен в купчина въглища.

Както винаги, щом наблюдаваше елегантната фигурка на сестра си, Емилио се захласна. Беше прелестна. Съвсем не детското излъчване на 13-годишното момиче за секунди предизвика познатото съвсем не детско чувство на изтърпване в долната част на корема, включително и онази част, която мащехата им наричаше „срамотии“. Ако днес не беше нощта на събота срещу неделя, ако беше който и да е друг ден от седмицата, Емилио щеше да се сгуши до сестра си и да обсипе нежното ѝ тяло с целувки, които на свой ред щяха да доведат до онова съвсем не детско чувство на безгрижен полет сред нощна гора, пълна с пеещи елфи, блуждаещи огънчета и летящи бебета-дракони... онова чувство на взаимност, което бе последното, което им бе останало след смъртта на майка им, чувството на пълно доверие и абсолютно разкриване един пред други, на блаженство и наслада, на мечтания и удоволствие...

Но днес бе нощта на събота срещу неделя. Емилио въздъхна и докосна с устни слепоочията на сестра си.

— Ели, ставай... Време е.

Хелена се размърда неспокойно и изведнъж се изправи рязко, също както бе направил Емилио преди малко. Капчиците пот по гърдите ѝ се изпариха също така мигновено, както и при него, но ароматът, който оставиха след себе си, бе нежен и опияняващ — като усещането за прясно окосена ливада след летен дъжд... главозамайващ... сладострастен...

— Спокойно, Ели, всичко е наред — прегърна я Емилио, мъчейки се да пропъди егоистичните мисли от главата си. Тя си пое рязко въздух и го прегърна на свой ред, задържайки ръката си на едно определено място малко по-дълго, отколкото бе благоприлично. Той я улови, отмести я внимателно и целуна нежно пръстите ѝ:

— Не сега, сестричке. Като се върнем. Помниш кой ден сме днес, нали?

— Да — усмихна се тя. Усмивката ѝ сякаш накара мрака да разцъфти със стотици хиляди нюанса на черното. — Да тръгваме.

Двамата набързо се облякоха (използваха всяка възможна секунда, за да бъдат без дрехи и да се наслаждават един на друг, когато могат, но за съжаление навън трябваше да бъдат облечени, за да не скандализират и без това пуританското селце), прескочиха перваза на прозореца и за секунди вече бяха на улицата. Усецането за сладостна болка в слабините на Емилио тъкмо започваше да отшумява, когато стигнаха ръждясалата врата на селските гробища. Внимателно я отместиха, влязоха в запустелия парцел земя и уверено закрачиха към отдалечената алея № 259, намираща се в самия край на царството на мъртвите.

Когато стигнаха до гроба на слепия цигулар, Смъртта вече беше там. Косата ѝ бе подпряна на надгробния камък с изписани странни рунически думи, две от които със сигурност бяха „Анхело Гутиерес“. Цигулката на стария майстор вече бе в ръцете ѝ и костеливите ѝ пръсти с поскърцване опъваха ключовете, за да настроят инструмента в съответствие с някаква странна, неземна гама, нямаща нищо общо с хармониите на простосмъртните. Когато ги видя, Смъртта изостави за миг заниманията си, обърна се към тях и се поклони леко. Емилио можеше да се закълне, че на озъбената дупка, зейнала в долната част на черепа ѝ (някак си не му се обръщаше езика да нарече това „уста“), се бе появила лека усмивка, но по всяка вероятност само така му се струваше... в края на краищата Смъртта не би трябвало да се усмихва, нали?

Е да де, ама пък все пак Смъртта не би трябвало да свири и на цигулка, но въпреки това го правеше. Така че кой знае кое беше редно и кое — не.

Емилио и Хелена се поклониха учтиво на свой ред. Когато за пръв път се бяха срещнали със Смъртта, се бяха опитали да я заговорят. Бързо бяха разбрали, че опитите им са обречени на неуспех. Смъртта ги изслушваше вежливо, кимаше (*одобрително?*) и безмълвно се връщаше към заниманията си. Нито веднъж не им бе отговорила. Надали щеше да го направи и в бъдеще. Двамата се бяха примирили с това, още повече че музиката им бе достатъчна.

Смъртта приключи с настройването, отметна качулката на робата си назад и разкърши пръсти. Скърцането и пукотът, който се донесе до тях, напомни на Емилио за покашлянето, с което музикантите се опитват да подскажат на аудиторията, че би било уместна проява на вежливост, ако замлъкнат за секунди и дадат на твореца възможност да се съсредоточи. Той седна по турски на земята, прегърна Хелена през рамото (тя както обикновено се сгуши доверчиво в него) и двамата зачакаха Смъртта да започне.

Както обикновено, още първите звуци ги накараха да почувстват музиката с всяка фибра на телата си. Смъртта не просто свиреше на цигулката — тя говореше с нея, умоляваше я, обясняваше ѝ се в любов и изслушваше ответните ѝ чувства, шепнеше ѝ нежни като коприна слова и през цялото време я ласкаеше, люлееше я в скута си като коте, което ѝ се отблагодаряваше с всичката признателност и обожание, на което бе способно... Всеки акорд бе като фойерверк, разцепващ нощната тъмнина със залпове от още по-черен и в същото време ослепително цветен мрак; всяка нота избухваше с тъга и се разсипваше на десетки хиляди капчици мъка, карайки тревата на запустялото гробище да стене и въздъхва; всяко тремоло раздираше с гарванови нокти сърца, тела и душа, впиваше се като пиявица в сетивата и изсмукваше напоените с кръв чувства, за да засити глада си за любов и омраза... Емилио и Хелена стояха застинали на място, боейки се да си поемат дъх, сякаш всяко вдишване щеше да разруши магията и грубо да обругае светостта на симфонията, която се лееше като изповед изпод лъка на Смъртта. Искаше им се да останат така с дни, с години, с векове, докато телата им изтлеят като догаряща свещ, плътта им се разсипе на късчета обгоряла прах, а душите им, закостенели от тъгата, загризала ги безжалостно още от мига на майчината им смърт, се превърнат в две малки копия на кокалестата фигура в черна роба пред тях... след което да вземат по една цигулка от гроба на стария майстор и да засвирят заедно, без да спират, докато омразната лицемерна светлина най-накрая не подвие опашка като ритнат помияр и се скатае страхливо в някое ъгълче, освобождавайки място за пълноправния господар на този свят — мрака...

Не след дълго за съжаление обаче Смъртта изтръгна от цигулката последната нота за тази нощ, поклони се в отговор на безмълвните погледи на двете деца, пълни с обожание и възхищение, наметна

качулката си и бавно се разтвори в нощта, оставяйки след себе си само безрадостното чувство за самота и отчаяние. Емилио въздъхна горчиво, изправи се и подаде ръка на сестра си, за да ѝ помогне да стане. Двамата закрачиха по обратния път към дома, без да изрекат и дума, за да не развалят магията на току-що случилото се.

На изток вече се виждаха първите нахални лъчи на изгряващото слънце, които опипваха похотливо облаците над тях и нетърпеливо ги чакаха да се отместят, за да започнат отново с разврата и гаврата над задъхващия се от светлина свят. Емилио не за пръв път си мислеше колко ще е хубаво, ако успеят по някакъв начин да прогонят този наглец някъде далеч, да го затворят между четири стени, където да си свети на спокойствие, без да има възможност да пакости на света... да се отблагодарят на Смъртта, като ѝ предоставят възможност да свири когато си иска, а не да чака милостивите мигове на мрак, за да излезе сред хората и да ги обсипе с великолепната си музика...

Днес обаче му се струваше, че почти е намерил решение на този проблем. Нещо му се въртеше из главата; нещо, което като че ли бе продиктувано от мрачно-мъртвата симфония, чиито звуци още предизвикваха странни мисли у него — мисли за пентаграми, уравнения, билки и руни... мисли, изпълнени с мъгла и студ, чакащи точно определен момент, за да покълнат и разцъфтят в мозъка му... но засега обикалящи из съзнанието му размазани и бледи...

Беше сигурен, че в края на краищата все някой ден нещата ще дойдат на фокус. Все някой ден.

В най-лошия случай — другата седмица. Когато отново настъпеше нощта на събота срещу неделя.

[0] *Symphoniae mortuorum* — симфония на мъртвите (лат.)
Вдъхновено от обложката на *Demons & Wizards*. — Бел.авт. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.